

M11

Časopis ZŠ Masarova

Slavíme tradiční české
Vánoce

Předmluva

Po měsíci si znovu čtete přemluvu, z čehož lze logicky vydedukovat, že právě držíte v ruce naše nové číslo školního časopisu. Na tomto čísle jsme pilně pracovali od listopadu. V redakci došlo k několika personálním změnám -zprvé přibyli dva noví redaktoři – Arnošt Fridrich a Kristýna Skulová, zadruhé byl přijat za řádného člena časopisu náš IT technik Michal Merc, zatřetí byla Michaele dobrovolně svěřena funkce fotografky. Naštěstí to jsou změny pouze pozitivní. Toto číslo má kromě fotonovely ještě jednu přílohu – rekonstrukce školy ve 3D. Na těchto stránkách si můžete porovnat vzhled školy v nedávné minulosti a v současnosti, nebo si prohlédnout fotky polorozebrané školy, jak ji zachytil pan školník o prázdninách. Mezi další věci, které byste neměli přehlédnout, patří dva rozhovory s pedagogickými pracovníci – Mgr. M. Netušilovou a Mgr. P. Majerčákovou, „Okénko z naší přírody“ – nový projekt našeho nového redaktora, který se snad stane pravidelnou rubrikou, nebo hromada vánočních příběhů. Jako poslední mou milou povinnost patří oznámit vám, že v průběhu ledna bude probíhat sbírka na podporu studenta prostřednictvím „adopce na dálku“. O všem vás budeme ve spolupráci se školním parlamentem včas informovat. Celá redakce doufá, že se vám toto číslo bude líbit a že vás pobaví i poučí.

PS: 3D brýle si uschovejte, budou se vám ještě hodit!

Za členy redakce

Matěj Kos – šéfredaktor

Profily nových redaktorů

Jméno: Kristýna Skulová

Třída: 7. B

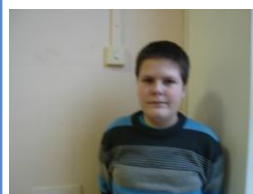
Funkce: Redaktorka

Oblíbená hudba: K - POP

Neoblíbené jídlo: houby

Oblíbený film: Death note

Proč jsem šla do časopisu: Z donucení (To není pravda! – pozn. red.)

Jméno: Arnošt Fridrich

Třída: 7. B

Funkce: Redaktor

Oblíbená hudba: ABBA

Neoblíbené jídlo: kuře na paprice

Oblíbený film: Marečku, podejte mi pero!

Oblíbený časopis: M11

Proč jsem šel do časopisu: Na výzvu časopisu M11.

Toto je 9. vydání časopisu M11. Časopis M11 pro Vás připravuje kroužek školního časopisu pod vedením Mgr. Martiny Kadlčkové. Náklad 30 výtisků. Uzávěrka proběhla dne 19. 12. 2011 a všechny informace jsou aktuální k tomuto datu. Inzerce byla tvořena jako recese ve stavu nepřičetnosti, a proto je soudní cesta řešení nesouhlasu s inzercí vyloučená. Připomínky, náměty na reportáže, nebo stížnosti ohledně obsahu či distribuce časopisu směřujte na email: casopism11@email.cz . Radostné počtení a šťastně prožité Vánoce Vám přeje redakce M11.

Prožitkový kurz

Hned po příjezdu jsme hráli hru, která se jmenovala Sbíráání potravin. Poté jsme se začali seznamovat s dětmi z Olomouce. Když jsme se seznámili, šli jsme na večeři. Další den jsme se učili rozdělat oheň a postavit stan. Také jsme tam občas pásly husy. Byla tam hrozná zima. Každý večer jsme se všichni sešli u ohně. Rozdávali nám barevné náramky, které byly za pomoc. Třetí den jsme šli do lesa a hledali jsme mražené jídlo (mražené kuře). Poté co jsme ho našli, vzali jsme si kbelík s: kořením, chlebem, brambory a cibulí s česnekem. Dostali jsme i pánvičku. Šli jsme k ohništím a hledali jsme klacky, na kterých bychom mohli opékat kuře. Jakmile jsme vše našli, začali jsme opékat. Opékání nám trvalo asi 2 hod. Poté, co jsme opekli kuře, jsme začali jíst... Další den jsme večer šli do lesa a podle buzoly hledali zlaté rouno.

Denisa Višňovská

Sloupek

Sebekritika parlamentní

„Tak jsem se tam dostal!“ byla moje první slova po tom, co jsem viděl seznam zvolených členů parlamentu. Můj kamarád mi na toto konstatování s velmi ironickým úsměvem pogratuloval a přidal větu: „Tak to tě chci vidět.“ A smál se ještě asi půl minuty. To je vše, co si z toho osudného odpoledne, kdy jsem se dozvěděl, že mě zvolili, utkvělo v paměti. Dnes stále nemohu pochopit některé věci parlamentní, které mi, jako cholerickému pragmatikovi, nejdou na rozum. Ale přeci jenom musím uznat, že někteří lidé nejsou tak špatní, aby nemohli být ještě horší. Školní parlament není sbor krvelačných bestii, které ničí školu. Tedy zatím ne. Ale přesto, že v parlamentu jsem se uchytil poměrně dobře a židli jsem měl už před volbami téměř jistou, mám divný pocit, jestli si tak trochu víc neprotiřečím. Na jednu stranu se snažím být slušným poslancem, který nesmí a nechce zradit své spolužáky, kteří v něj vložili důvěru, a na druhou stranu musím být nekompromisním novinářem, který se snaží perem, či spíše klávesnicí bojovat proti nepravostem všedního školního světa, a nechce zradit své čtenáře. Mám strach, že se můžu velmi rychle stát advokátem i prokurátorem, žalobcem i žalovaným. Nejsem jistý, zdali se mi povede udržet si nadhled a tyto dvě židle dostatečně daleko od sebe. Mám dobrou motivaci – nechci být jako Radek John. Tak snad mě nakonec neukamenujete.

Matěj Kos

Člen redakce M11

Člen školního parlamentu

Adventní koncert na ZŠ Masarova

Dne 29. 11. 2011 proběhl na naší škole (konkrétně v tělocvičně) adventní koncert, na němž vystupovalo osm účinkujících, přesněji dvě ženy (jedna pěvkyně, druhá doprovázející na klávesy) a šest mužů s dechovými žesťovými nástroji: trubkou, tubou a trombonem. Jeden z mužů koncert komentoval a pokládal otázky, které se více či méně vztahovaly k hudbě, avšak první se vztahovala k významu slova *advent*. Po celou dobu koncertu hořela jedna ze čtyř svíček ve skleněném svícnu, což znamenalo – jak poznamenal „komentátor“ koncertu, že máme jednu z prvních adventních nedělí za sebou (byla 27. 11.). Poté následovaly vánoční koledy, jako např. Nesem vám noviny, Narodil se Kristus pán, Pásli ovce Valaši a také různé zahraniční koledy (italské, anglické, ukrajinskou, německou). V malebných zvucích nástrojů se objevovaly árie pěvkyně. Árie mnohým žákům pravděpodobně nedělaly dobře - kouleli očima nebo je obraceli v sloup, vyskytlo se i zacpávání uší nebo i mračení (zjistil jsem, když jsem se párkrát potočil).

Koncert působil příjemným vánočním dojmem, ale podle mého názoru bylo do Vánoc poměrně dost času.

Arnošt Fridrich

Nakreslili Áďa, Eliška a Lukášek

Rozhovor s paní učitelkou Netušilovou

Kde jste se narodila?

V Jablonném nad Orlicí (Pardubický kraj)

Kdy a kde jste vystudovala?

V Brně, roku 2008

Nejoblíbenější předměty:

Zeměpis, výtvarná výchova, dějepis

Nejméně oblíbené předměty:

Matematika, fyzika

Nejoblíbenější jídlo:

Špagety

Nejoblíbenější film:

Detektivky, Vyšší princip, Romeo, Julie a tma

Nejoblíbenější hudba:

Cardigans, Manic Street Preachers, PragoUnion, folk

Nejoblíbenější zvíře:

Kočka

Nejoblíbenější barva:

Modrá

Na jaké škole jste učila, než jste k nám přišla?

ZŠ Hamry, Maloměřice

Co jste učila?

Byla jsem jako vychovatelka v družině, učila jsem I. stupeň.

Děkujeme paní učitelce Netušilové za rozhovor.

Otázky pokládaly Denisa Višňovská a Beata Klobasová

Rozhovor s paní učitelkou Majerčákovou

Kde jste se narodila?

V porodnici... v Ivančicích

Kdy jste vystudovala vysokou školu a kde?

V roce 1999-2003 a na Pedagogické fakultě MU v Brně

Jaký byl váš oblíbený předmět na základní škole?

Přírodopis a matematika (měli jsme super učitele)

Jaká je vaše oblíbená muzika?

Od všeho kus

Jaké je vaše oblíbené zvíře?

Doma mám kočky, ale vždy jsem chtěla koně

Oblíbený vtip?

Cokoli, co mi řeknete

Jaká je vaše oblíbená barva?

Modrá

Jak dlouho jste na naší škole?

6 let?

Co vás přivedlo na naši školu?

Práce

Jaký je váš názor na euthanasii?

Jsem pro, ale jen v některých případech.

Jaký předmět byste si vybrala na učení?

Rozhodně ne fyziku

Jste spokojená se školní jídelnou?

Nechodím

Proč?

Oficiální verzi? Nestíhám

Co si myslíte o naší škole?

Jsem tady spokojená

Jaký je váš názor na adopci na dálku?

Jsem pro.

Magistře Petře Majerčákové děkujeme za rozhovor a přejeme pěkné Vánoce.

Otázky vymýšleli Beata Klobasová a Matěj Kos, později se připojila Denisa Višňovská

Pohlednice

J. K. Emblem

Přepis MK

U lednice kuře stálo,
z plna pysku pištělo.
„Bodejž bys jen trochu málo,
ty kuřátko mlčelo!“

Poledne v tom okamžení,
kohout přijde s roboty
a mně hasne u vaření,
pro tebe, kuře ty!

„Mlč! Zde Hus a kanárek,
Povídej si! – tu máš kohouta!“
Než kohout, Hus i kanárek
buch, bác, letí do kouta.

A zas do hrozného pisku,
„I bodejž tě ďábel sám!
Že na tebe, zlostníku,
pohlednici zavolám!“

„Jenom dojdi pohlednice,
dojdi pro něj, nezbedníka!“
Náhle kdosi od slepičince
prkna zlehka odkrývá.

Velká, černá, tváře divné,
pod tou celtou osoba.
O holích, nohy žádné,
hlas poslance Kouřila.

„Dej sem podpis!“ „Kriste pane,
odpusť daně dlužnici!“
Div smrt ji neovane,
ejhle tuť – pohlednici.

Ke stolku se spouští tiše,
pohlednice jako stín.
Slépká děsem sotva píše,
kuře chopíc na svůj klín.

A vinouc je, zpět pohlíží.
„Běda, běda kuřeti!“
Pohlednice níž se spouští,
padá, padá, již je u závěti.

Již pohlednice je u rohu,
slépká tisknouc ramena,
„Pro slepičí vývarovou muku!“
klesá smyslů zbavena.

Slyš tu: Jedna, druhá, třetí,
poledne zvon udeří.
Desky křuply, kurník letí,
kohout už jde k večeři.

Ve mdlobách tu slépká leží,
k peří kuře přimknuté.
Slépku vzkřísil ještě stěží,
avšak kuře zalknuté.

Maminčina ruka

Maminčina ruka dělá všechno, co může. Každý den chodí do práce, kde hrozně moc píše. Také si ráda hraje s dětmi, hladí je, nese je v náručí. Maminčina ruka musí každý den vařit, jinak by se nikdo nenajedl. Chodí nakupovat, ale taška je moc těžká, takže ji někdy ani neuneso nebo se jí roztrhnou ucha. Každý den musí prát a než všechno oblečení přebere, je celá utahaná. Když pere bílé prádlo, tak se jí někdy do pračky zamotaná nějaká červená ponožka. Takže všechno prádlo je růžové. Když je prádlo vyprané, musí se pověsit na šňůru. Až je prádlo suché mělo by se vyžehlit. Ruka žehlí, co může, ale po chvíli je unavená a někdy nechá žehličku na oblečení, takže oblečení je spálené. Ruka musí mamince vyčistit zuby, poškrábat jí a další věci. Ruka toho má za celý den moc a proto si jde lehnout, aby byla připravená na další vyčerpávající den.

Alena Nekvapilová

Předvánoční Vídeň

Dne 16.12. 2011 se uskutečnil zájezd do předvánoční Vídně. Jelo nás celkem 40. V autobusu jsme strávili 3 hod. První zastávka byla v Hundertwasserhaus, druhá Hofburg a třetí Stephan Dom. Moc jsme si to užili. Pokaždé jsme měli čas si vše prohlédnout a něco si i koupit. V Hundertwasserhausu jsme si nafotili barevné domy. Prošli jsme předvánoční trhy. O půl čtvrté jsme měli sraz a jeli domů.

Denisa Višňovská

Okénko z naší přírody Vegetace

Tentokrát o **NP Šumava**.

Národní park Šumava se nachází na jihozápadě republiky. Je to největší ze čtyř národních parků u nás (68 064 ha). Šumava je bohatá na neporušené biologické procesy. Mimo horské smrčiny a pralesní porosty se zde nacházejí především slatě, rašeliniště a ledovcová jezera. Domov zde mají desítky ohrožených druhů živočichů i rostlin, např. tetřev, rys a los. Z rostlin zde mají zastoupení např. bolševník velkolepý, plavuň nebo tučnice. Také je nutno podotknout, že Šumava se v současné době potýká s problémem přemnožení brouka kůrovce.

Arnošt Fridrich

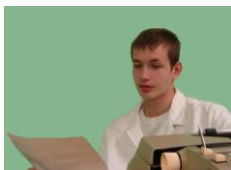
PUDr. Bouleslav Bolito aneb Doktor z údolí

Stránka o stránce

Školní časopis začal tuto fotonovelu vyrábět, aby zaujal především publikum, které již má značné zkušenosti ze sledování argentinských, peruánských i tureckých telenovel. Náš projekt nabízí nejen vzácnou českou lokalizaci, ale i zajímavý příběh a barevné fotografie. Novela by měla pravidelně vycházet v počtu dvou dílů na číslo časopisu. Věříme, že si naše neretušované kreatury všedního dne oblíbíte, a že jim zachováte diváckou přízeň.

Mattiozzo Žlutozobakini
Scénárista

POSTAVY A OBSAZENÍ

PUDr. Bouleslav Bolito

Hraje: Patrik Cibere

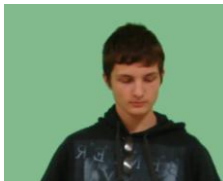
Životopis: Narodil se v roce 1969 v rodině chudého náměstka předsedy JZD a proletářky zvolené do funkce předsedkyně MNV Liberec. Po škole nastoupil jako obvodní lékař pro obec Liptákov a od té doby stále putuje po obvodech.

Sofia Rodriguezová

Hraje: Beata Klobasová

Životopis: O této osobě je nejstarší záznam z roku 1996, kdy požádala v ČR o azyl. Pracuje u PUDr. Bolita jako zdravotní sestra, sekretářka, řidička, údržbářka a příležitostně i jako požárnice.

Burak Škoda Arashid

Hraje: Michal Merc

Životopis: Do ČR přijel v roce 1999, jako obchodník s ořechy a už tu zůstal. Poté se oženil s M. Škodovou. Burak má velmi mnoho milenek, přítelkyň a nočních kamarádek.

Mercedes Škodová - Arashidová

Hraje: Denisa Višňovská

Životopis: Narodila se v roce 1981 v rodině bohatého Emanuela Škody, velvyslance ČSSR v Mexiku a M. G. Cadillac, přistěhovalkyně z USA. Pokud se o jejím manželovi dá prohlásit, že je..., ona je klukař, protože v okrese není jediný muž, který by s ní něco neměl.

RSDr. Bc. et Bc. Boris Hrdlička

Hraje: Arnošt Fridrich

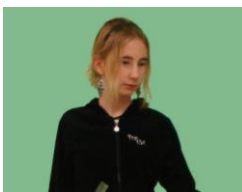
Životopis: Je to synovec PUDr. Holoubka. Titul RSDr. dostal na plzeňské univerzitě jako poslední člověk i přesto, že bylo udělování titulu už zrušeno.

PUDr. Mauricio Holoubek

Hraje: Matěj Kos

Životopis: Narodil se v roce 1968, poté dlouhodobě asistent na LF MU. Nakonec skončil jako revizní lékař. A na půl úvazku je zdravotní konzultant firmy Nestlat.

Pošťáčka - Eva Adamová

Hraje: Michaela Dobrovolná

Životopis: Narodena v roce 1991, pracuje stále jako pošťáčka a čeká na pravou lásku.

Vánoční příběhy

To bychom nebyli ani my, kdybychom vám nedali k přečtení několik vánočních příběhů, které napsali redaktoři ze 6. a 7. tříd. Příběhy se podle názoru redakce velmi povedly. Doufáme, že vás tyto příběhy svátečně naladí.

Zapomenutý dárek

Jednoho krásného dne se holčička jménem Terezka rozhodla, že si napíše Ježíškovi. Byla celý rok hodná, tak doufala, že nějaký ten dárek dostane. Moc se těšila na Štědrý den. Druhý den ráno se podívala na kalendář a vyjekla: „Jupíííí, dnes je přece štědrý den!!!“ Tatínek si ji vzal po obědě ven a až se vrátili, tak bylo pod stromečkem moc a moc dárků. Večer se navečeřeli a potom šli rozbalovat dárky. Maminka dostala kosmetiku a tatínek zase nový mobil. Terezka dostala panenky a spoustu jiných pěkných dárků. Ale jeden dárek chyběl. Byla to knížka. Knižka, kterou si Terezka přála skoro nejmíc. Byla z toho celý večer smutná. Ale maminka jí řekla, že Ježíšek určitě zapomněl a donese jí ho o půlnoci. Bylo to tak. Ježíškovi jeden dáreček vypadl. Byla to Terezčina knížka. Řekl si, že ho musí najít a donést ho ještě o půlnoci Terezce. Hledal ten dáreček všude, ale nikde ho nenašel. Ale na jedno místo zapomněl. Bylo to Ježíškovo doupě. No jistě, dáreček mu vypadl u křesla. Tak si řekl, že teď jenom stačí donést dáreček do půlnoci Terezce. Stihl to jen tak tak. Ale Terezka se ráno probudila a vykřikla: „Jupíííííííí, moje knížka.“ Na tu jsem se těšila. A začetla se do ní a četla až do večera.

Natálie Hanslianová

Santa Claus

Blížily se Vánoce. U Skopových bylo veselo, protože měli pět dětí. A navíc se všichni těšili na Santa Clause. Každý si přál mnoho dárků. Bylo pár dnů do Vánoc a jedno z dětí si vzpomnělo, že si zapomnělo napsat ještě autíčko. A tak si řeklo, že najde Santa Clause. Ptalo se ostatních, děti jestli půjdou taky. Největší se přidalo a zbytek zůstal doma. Přemýšlely, kde by tak mohl bydlet. Vydaly se a myslely si, že bude bydlet na severním pólu. Šly a šly, až došly na severní pól. Právě dnes už byl Štědrý den. A naštěstí našly jeho dům. Byl krásně ozdobený, všude svítil. Děti zazvonily a vešly dovnitř. Ale najednou se dozvěděly, že Santa Claus je nemocný. Řekl jim, ať rozvezou dárky za něho. Tak začaly, ale Santa Claus je varoval, protože nestihnou Vánoce. Ony do toho šly. Braly to z té lepší stránky, protože pojedou na sáňkách. Vyjely a hned bylo vše hotovo. Santa Claus je moc pochválil a dal jim dárek na víc. Nakonec Vánoce stihly.

Ala Nekvapilová

Na Vánoce je to prima

Natálie Hanslianová

Na Vánoce je to prima,
venku je vždy pěkná zima.

Večer přijde ježíšek,
donese nám kožíšek.

Pro maminku ručníček
pro tatínka hrníček.

Pro mě potom panenku,
pro sestřičku halenku.

Byl to zase prima den.

Večer půjdeme pak ven.

Vánoční příběh

aneb

Ztracené dárky

„Hele, támhle se něco pohnulo!“ křičí malý Péťa a tahá tatínka za ruku, který v ní drží dalekohled s nočním viděním a pečlivě prohlíží okolí domu. „Už tu musí každou chvíli být,“ dodala teprve pětiletá Klárka. Všichni stojí na terase a maminka ještě rychle schovává zbytek kapra s bramborovým salátem do lednice, který právě rodina Malíčková jako tradičně každý rok povečeřela a nádobí pokládá do dřezu v kuchyni. Pak rychle odbíhá za zbytkem rodiny. Malý Péťa je již netrpělivý: „Tak kde je ten Ježíšek?!“ natahuje s křikem a opětovně tahá tatínka za ruku. „Péťo, nebuď protivný a netahej mne pořád, když sleduji okolí!“ rozčílil se tatínek. „Ale, tatínku!“ řekla maminka, stojící mezi dětmi, „na Štědrý den se nikdo nesmí zlobit. Všude se rozlévá mír a láska a...“ „No dobře, dobře maminko...“ znervózněl tatínek. V tom se Péťa rozplakal: „Kdée je tten Jjéžžíššék, já chci ty slíbené dárky, pprottožž...“ „...jsem byl celý rok hodný – to známe! Tuto větu znám nazpaměť již od té doby, co jsi na světě.“ rozkřičela se Klára. „Ticho Kláro!“ pustila se do ní maminka, „Neruš tatínka, když pozoruje okolí.“

Rodina Malíčková tak čekala ještě dalších dvacet minut, až tatínek prohlásil: „Tak rodinko, dárečky asi nebudou.“ Vtom Péťa – stále brečící – spustil: „Kkkklárro, tto všššeechnno je kvůli ttobě! Tttys ccelý rok zlobila maminku a tatínka a...“ Klára si to samozřejmě nenechala líbit a začala tahat křičícího Péťu za vlasy. Tatínek pak měl co dělat aby obě děti od sebe odtrhl a odvedl je do pokojů v patře. „Tak se mi zdá, že se ten tvůj >>trik s dárky<< příliš nevyvedl,“ povídá maminka tatínkovi, scházející ze schodů za tatínkem, kteří stojí v předsíni. „Však se neboj,“ odpovídá, „je teprve šest. Až se děcka uklidní, dáme dárky pod stromek.“ Přibližně o půl sedmé obě děti vyšly ze svých pokojíků do kuchyně, kde tatínek naléval do sklenic sekt na štědrovečerní přípitek – samozřejmě jen pro rodiče, děti dostanou kofolu. „Tak, děti, teď mám pro vás překvapení!“ „Ach jo, budeme pít zase jenom kofolu...“ domýšlela si Klárka. „To také, ale...“ řekl a napil se zhluboka „...ale když s námi půjdete teď do obývacího...“

Rodina Malíčková se tedy odebrala do obývacího pokoje, kde již stál vánoční stromček nádherně ozdobený baňkami a ozdobami. „Teď se všichni podívejte pod stromček!“ prohlásil slavnostně. „Ale vždyť tam nic není!“ řekly smutně obě děti. „Táto, tak kde máš ty dárky?!“ zeptala se zlostně maminka. „To je nemožné. Teprve před chvílí jsem je tam dával.“ odpověděl táta. „Jen si vzpomeň,“ šeptá maminka do ucha tatínkovi, „byl tam vláček za 500, pak ta drahá Barbie s kuchyňskou výbavou a oblečení a...“ „Už toho nech, Vánoce jsou jen jednou ročně, a potom se radši zajímej, kdo nám ukradl dárky.“ „Co když to byl ten Ježíšek?“ pustil se do hovoru Petr. „Když uviděl, jak zlobíme, tak se rozhodl, že nám nic nenadělí...“ smutně dodal. „Prosím tě, to by už nám nemusel dávat vůbec nic.“ odrkla Klára. „Zajímalo by mne, kdo by měl zájem na tom krást dětské hračky?“ divila se maminka. „Tam nebyly jen dárky pro děti...“ odpověděl tatínek. „Aha nějaký...“ „To se dozvíš, až je najdeme.“ tatínek na to. „Takže asi nikdy.“ dodal smutně. „Musíme to oznámit policii.“ rozhodla maminka. „Blázníš? To už tuhle zprávu můžu dát rovnou do novin a televize!“ řekl tatínek. „Co kdybychom si udělali obraz o sousedech a o tom, co dostaly jejich děti?“ dostala nápad maminka. „A jak my to můžeme vědět?“ pustil se do toho tatínek, „Co třeba ti sousedi Soldátovi? Ti na tom taky nejsou

finančně nejlépe...“ „Drby, drby, drby! Tohle ti určitě nakukala ta drbna Málková, co bydlí vedle nás.“ rozčílila se maminka. „Hm, to je pravda.“ přiznal tatínek. „Nejprve se musíme pustit za pachatelem, který nebude příliš daleko – doufám.“ zavelel tatínek. „Já se již dnes z domu nehnu. Co když je ozbrojen? Zůstanu s dětmi v domě.“ rozhodla maminka. „Dobrá. Já jdu na to!“

Tatínek si vzal do ruky kapesní kudlu, baterku a vydal se přes terasu na zahradu. Již na dlažbě terasy zaznamenal první stopy: převrácená židle u zahradního stolku a několik šlápot. „Ha, stopa číslo 1.“ ujasnil si vše tatínek. „A tady vidím stopu číslo 2.“ řekl, jakmile udělal několik kroků dále a spatřil v čerstvě napadaném sněhu šlápoty vedoucí k drátěnému plotu. Šel po nich a spatřil plot s několika nalomenými příčkami a nahnutým sloupkem. „Stopa číslo 3. Zde se pachatel pokusil o únik z našeho pozemku.“ poznamenal si tatínek, jakmile uviděl pošramocený plot. Dále jen mohl vidět sady a les za jejich pozemkem a stopy vedoucí do nich. Tatínek se rozběhl zpět do domu. „Nevycházejte ven! Utekl do lesa.“ řekl rodině ukrývající se v domě. „Já půjdu za ním.“ „Buď opatrný táto!“ zavolala za ním maminka. Otec vyšel z hlavního vchodu a rozběhl se po blátivé cestě k sadu. Tam již narazil na další stopy a malý balíček. „Stopa číslo 4. Pachatel na bezhlavém útěku ztratil můj nejcennější dárek!“ řekl tatínek. V balíčku se totiž ukrýval malý prstýnek pro maminku, který nebyl zrovna levný. „Teď už toho mám dost! Když už něco kradu, vezmu si všechno. A neztrácím kradené věci jako šílenec.“ dopálil se tatínek. Rozběhl se za stopami, které se náhle obrací zpátky k jejich domu. „Stopa číslo 5. Pachatel se rozhodl změnit směr, aby zmátnul pronásledovatele.“ ujasňuje si fakta tatínek. Po několika metrech běhu tatínek naráží na plot jejich pozemku. Náhle však uvidí nějaké podezřelé stíny v obýváku. „Máma s dětmi to být nemůže, schovali se přece v ložnici v patře! Spoléhám na to, že z ní pro strach nevytáhnou paty. To bude určitě ten zloděj!“ došlo tatínkovi, který již na nic nebere ohled, přeskakuje plot a plíží se k domu. Jakmile dorazí na terasu, rozráží dveře od obývacího pokoje, vytahuje z kapsy nůž a křičí: „Zloději, vzdejte se!! Rodino, na něj! Zlod...!“ zarazí se.

Při prvním pohledu ona neznámá osoba skutečně vypadala jako lupič, ale když přibíhá z patra maminka s dětmi, které se zdržují na chodbě, ohromený Péťa vykřikne: „Ale vždyť to je náš strýček Erik!“ zajíká se. Tatínek se ohromeně podívá na onoho pachatele a poznává svého bráchu. „Eriku, co ty tady děláš?!“ směje se tatínek. „Inu, manželka, teta Mirka, odjela na Vánoce ke své matce, a tak jsem si řekl, že vás navštívím a udělám malý vtip.“ „Jaký vtip?“ diví se tatínek. Erik jen mlčky ukazuje pod stromek. Všechny dárky jsou na místě! Celá rodina se v tom dala do velkého smíchu. „Tak zloděj, známý vtipkař – strýček a také vánoční host!“ zajíká se smíchy tatínek. „Ale nahnal jsi nám strachu, Eriku.“ „Já vím. Neboj se, ten rozbitý plot ti zaplatím. A také se vám omlouvám za mé chování.“ „Ale není za co se omlouvat,“ povídá maminka ještě se smíchem, „byli jsme oklamáni a pěkně pobaveni.“ „Tak na zdraví!“ prohlašuje tatínek, když připíjí na vyvedené Vánoce. „A teď budeme rozdávát dárky!“ prohlašuje. „Tohle je pro Péťu, tohle pro Klárku, také na strýčka jsme nezapomněli...“ rozdává tatínek dárky a směje se přitom. „Tady je něco pro tatínka.“ předává balíček maminka tatínkovi. „A já pro vás také něco mám!“ říká Erik. „Jéé, ten je krásný...“ raduje se ze slíbeného vláčku Péťa. „Jů, mami, takovou jsem si vždycky přála,“ říká radostně Klárka, když rozbaluje panenku Barbie. „A tady je něco pro maminku.“ tatínek vytahuje z kapsy balíček. „Ale to nemuselo být.“ říká maminka, když si prohlíží prstýnek. „Děkuju, tatínku.“ líbá maminka tatínka na tvář. Od strýce Erika děti dostaly sladkosti, tatínek šampaňské a suché klobásy a maminka kuchyňské náčiní a hrnce. Rodiče mají pro Erika v lednici zbytek štědrovečerní večeře, basu piv a nové hodinky. Takto probíhal Štědrý den u rodiny Malíčkovy.

Sloupek

Kdo nám nosí dárky?

Přístupné dětem od 10 let. Dříve pouze se souhlasem rodičů!

*„Dárky nosí Ježíšek“ tvrdí každé dítě, které právě v těchto dnech uslyšíte na vánočních trzích na „Zelňáku“, nebo „Svobodáku“. Děti mají jako vždy pravdu. Již po staletí nám dárky nosí malinkatý Spasitel. Jenže co se nestalo (či spíše stalo) Ježíšek v uspěchaném XX. století začal náhle růst a v roce 1948 se nám představil v nové roli. Mírně nám zešedivěl a rovnou přeskočil jednu generaci. Oblékl si zářivý kabát a do ruky mu přišel největší úspěch sovětského strojírenství – berla „Mrazilka“. Zahrajte Internacionálu – představuje se Vám *дедушка Мороз*, ve fonetickém přepisu do latinky děduška Moroz, čili hezky česky děda Mráz. Čtyřicet sáhů zde prožil. A na jeho místo se po čtyřiceti letech již tlačil jeho bratr, který se pro změnu rád označoval jako „Men in red“. Nosil a stále nosí červenou hučku, kabát a kalhoty. Jako dopravní prostředek využívá sáně tažené silou dvou, čtyř, nebo osmi sobů.. Ano, tušíte dobře. Je to Santa Claus, ve fonetickém přepisu do latinky Santa Klaus. Jako dárek od něj automaticky obdržíte zprávu o revizi komínu, neboť ho během návštěvy promete hned dvakrát. Většinou poprvé a naposled v jediném dni. Santu hodně využívají obchodníci, neboť jim nepřipomíná, jako jeho bratr, centrálně plánované hospodářství a na rozdíl od něho taky říká „helou“, místo „privjet“ a líp se usmívá. Ale i přesto se ve většině domácností stále drží „náš“ Ježíšek, jakožto jediný spolehlivý zdroj dárků. Takže kdo nosí dárky právě Vám? Mně tedy poslední možnost – rodina.*

Matěj Kos

Typické české Vánoce

Vánoce, dřív křesťanský svátek, dnes spíš zdroj stresu, depresí a dárků. Jak ale vypadají typické české Vánoce v typické české rodině (otec + matka + 2 x dítě + pes)?

Ráno vstane celá rodina, a buď posnídá, nebo neposnídá, podle toho, jak moc věří na zlaté prasátko, ale většinou se snídá. Pak se celá rodinka natáhne před televizi a sleduje české pohádky a americké komedie. Oběd by se neměl řešit, aby nebylo zlaté prasátko našťvané, ale v lednici se vždy najde něco na zub minimálně pro děti a otce, vždyť co nevidí maminka, nesoudí ani zlaté prasátko. Po vybrání lednice se rodinka znovu dívá na televizi a komentuje filmy s vánoční tematikou. Kolem čtvrté hodiny matka vyžene otce a děti na mrazivý vzduch, aby ji neobtěžovali při tvorbě vánoční tabule. Maminka začne připravovat kapra, řízky, nebo něco vegetariánského (například sójový řízek) a upravovat stůl, aby vypadal slavnostněji, než když se rodina sejde večer u večeře. A pak přijde ke stromku maminka a nadělí dárky pro děti starší dvanácti let a pro dospělé. Po mamince přebere štafetu symbol pravých českých Vánoc – Ježíšek. Ten nadělí dárky malým dětem a psovi. Mezitím už zvoní u dveří nedočkavé děti a hladový tatínek. (Kde je pes?!) Maminka jim otevře a v ideálním případě je pozve ke svátečně prostřenému stolu, v tom méně ideálním je pošle udělat ještě několikrát kolečko okolo ulice. Děti, které nevybrakovaly ledničku, můžou před večeří vidět zlaté prasátko. Večeře všem chutná a děti nedočkavě stepují, aby až maminka, tatínek, nebo Ježíšek zavelí, nebo zazvoní, mohly vletět ke stromku a začít rozbalovat dárky. Dospělí se jim to snaží zkomplikovat například připitkem, čekáním, až dojí i pes, nebo oblíbeným zpěvem koled u vánočního stromku. Děti i dospělí rozbalují dárky a navzájem si děkují za to, co jim příbuzní a Ježíšek nadělili. Rodinka pak znovu zapne televizor a podívá se na nějaký ten skvělý film. Děti neustále zkoumají, co kdo dostal. Rodinka po takovémto dni ulehne a těší se na další den, který bude ve znamení odpočinku a dojídání zbytků od štědrovečerní tabule.

MK

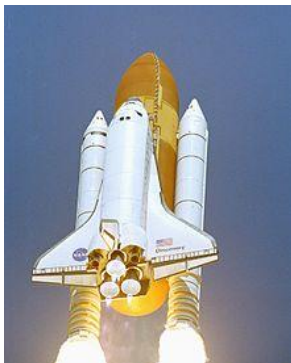
Konec raketoplánů v Čechách USA

A je to tady! Raketoplány dosloužily. USA těmito stroji disponovala 30 let a nyní jsou bez dopravních prostředků. Strojů bylo celkem 5: Columbia, Challenger, Discovery, Atlantis a Endeavour. Challenger vybuchl hned po startu v roce 1986 a Columbia vybuchla při vstupu do atmosféry v roce 2003. Takže zbylé 3 raketoplány zůstaly až do tohoto roku, kdy byly postupně odstaveny. Poslední byl Atlantis, který letěl naposledy v červenci. Nejmladší ze všech je Endeavour, protože byl zkonstruován až po výbuchu Challengeru.

Raketoplány jsou sestaveny tak, aby se došlo k co nejlevnějšímu provozu, protože klasické rakety se znovu použít nedají. U raketoplánu se totiž nedá použít akorát přídatná nádrž (pomocné rakety se po odhozu dají použít). Samotný raketoplán je schopný pojmut 8 lidí, 20 tun nákladu a je všestranně použitelný.

V posledních misích sloužily převážně jen na dopravu k Mezinárodní vesmírné stanici, ale byly i výjimky. Atlantis v roce 2009 spravil Hubbleův vesmírný teleskop, který měl poškozené zrcadlo.

Co bude dál, nikdo neví. Vláda USA oznámila konec vývoje nové lodi Orion, která měla být součástí připravovaných letů na Mars a Měsíc. Ale je možné, že definitivní konec raketoplánů nás nečeká. Společnost Virgin Galactic je první firmou, která zkonstruovala vlastní raketoplán a pořádá lety pro vesmírné turisty. Zatím tedy dosáhly jen okraje vesmíru, ale pokud bude jejich raketoplán dobrý, budou pokračovat ve větší míře.

Discovery

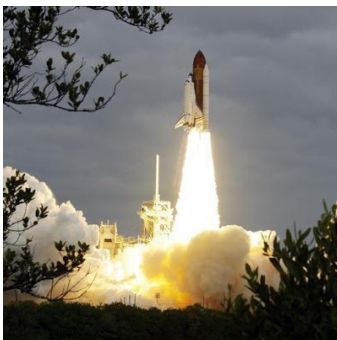

Atlantis

Endeavour

MR

Columbia

Challenger

SpaceShipOne

Raketoplán společnosti Scaled Composited a Virgin Galactic

Poslední věty

- Zprava dobrý.
- Hoď mi ten nůž.
- Za touhle zatačkou už to bude.
- Ty žampiony jsou nějaký divný.
- Necítíš plyn?
- Podrž na chvíli ten volant.
- To lano zajisti.
- TNT je přece rozvážková služba.
- Tato trať je nepoužívána.
- Já mám štěstí.
- Strč to do zásuvky.
- Ty dveře jsou otevřené.
- Zavři to okno.
- Jsem nesmrtelný!
- Lanové mosty jsou pravidelně udržovány.
- Neviděl jsi děti?
- Se cítím nějaký otrávený.
- Měl jsi dneska prášky?
- A ten žebřík bude držet kdo???
- Dej hlavu sem.
- Je to běžné vyšetření.
- Tady něco visí ve vzduchu.
- Mám pocit, že mi praskne hlava.
- Pozor, jedu!
- Ty mě snad jednou přivedeš do hrobu.
- Je tam trampolína.
- Letadlo je nejbezpečnější dopravní prostředek.
- Neměl tady být ten útes?
- Ta zbraň má pojistku.
- Tornádo vymyslely pojišťovny.
- Nesplachuj to!
- Mám izolované kleště.
- Miláčku, pro tebe bych se klidně i zabil.
- Tudy proud nejde.
- Nezačala už lovecká sezona?
- A vážně se nemůže nic stát?
- Mohl bych dostat přidáno?
- Dobrou chuť!
- Pro jistotu Vám dáváme dva záložní padáky.
- Chodec má přednost před šalinou (tramvají).
- Cyklisto, sesedni z kola.
- Dej přednost v jízdě.
- Jen si někam skočím.
- Modrý nebo červený?
- Na přátelskou projížďku nejedu!
- Už tady obchází ta Zubatá.
- Vařil jsem podle kuchařky.

Kokomovci

Je pravda, že na světě je spousta sekt a různých organizací, které z člověka udělají někoho jiného, ale tato sekta se propracovala na vrchol všeho. Kokomovci mají své kořeny asi kolem roku 1947 a jejich zakladatel je znám jako Bjørn Gæralson z Dánska. Bjørn měl 23 let a po rodičích, kteří zahynuli v jeho 13 letech, zdědil obrovský majetek. V nejisté poválečné době hlásal, že vytvoří společnost, ve které budou všichni žít jako v ráji. V normální době by ho jistě nikdo neposlouchal, ale tehdy dokázal za 5 let získat po celém světě asi 12 000 lidí. Zlomový byl den 15. června 1954, kdy Bjørn pořídil za 6 000 000 marek ostrov v Sargasovém moři. Na ostrově se okamžitě začaly stavět malé domky, různé továrny a elektrárny. 12. září 1955 se asi 10 000 příznivců Bjørna Gæralsona přestěhovalo na ostrov a oslavovali ho jako dárce míru, který se bude starat o nové město jménem Kokomo (odtud název Kokomovci).

Přes 35 let se městu dařilo udržet se na nohou a Bjørn byl oslavován jako bůh. Gæralson si vytvořil silný kult osobnosti, ale jeho vládnutí nebylo tak dobré pro ostatní lidi, kteří nepracovali v Hovetkontoru (hlavní úřad). Tamní policie Sikkerhed pronásledovala každého, který se jen opovážil vyznávat jiné náboženství. Člověk, na kterého se podalo udání, byl odvezen do tamního nápravného zařízení Tortura, ve kterém jsou pravděpodobně neustále porušována lidská práva. Ale lidé pořád věří tomu, že Gæralson je bůh.

V roce 1992 Bjørn Gæralson zemřel. Jenže k moci se dostala Sikkerhed, která pořád prohlašovala, že Bjørn je bůh, ale nastolila úplně jiné podmínky. Bohužel v závěti Bjørna Gæralsona stálo, že na jeho počest se bude jednou za půl roku z lidu vybírat oběť, která si projde peklem jako Gæralson, kterému umřeli rodiče. V tomto případě se jednalo o měsíc zavřený v kobce a následného slavnostního popravení. Sikkerhed také usilovala o soběstačnost města, a proto zrušila veškerou dopravu na ostrov.

Dnes je Sikkerhed pořád u moci. Lidé na ostrově žijí ve strachu a doufají ve znovuzrození Bjørna Gæralsona. Na ostrově se už nežije jako v ráji. Je ale zajímavé, že po celém světě jsou různí lidé, kteří rozhlašují víru Bjørna Gæralsona a lákají ostatní na ostrov, kde pro ně na začátku hrají divadlo ráje a až pak jim ukážou pravou situaci.

Kokomo

Založení: 15. červen 1954

Zakladatel: Bjørn Gæralson
25. října 1924 - 13. března
1992

Starosta: Herman Åborstor

Jazyk: Dánština

Motto: *Vi elsker dig* (Máme
Tě rádi)

Miroslav Rujzl

(pokud máte nějaké otázky, tak se mě klidně zeptejte, protože znám jednoho Kokomce)

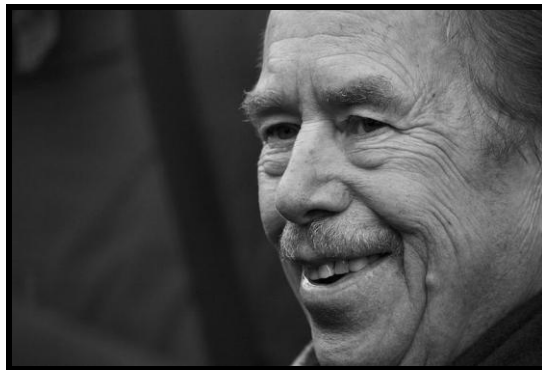
Odcházení velkého muže

18. prosinec se navždy velmi smutně zapíše do knihy historie České (a vlastně i Slovenské) republiky. Zemřel totiž spisovatel, disident a bývalý prezident Václav Havel. Tento muž, který psal básně a později i absurdní divadelní hry, se nikdy nesmířil s nsvobodou, která v našich zemích panovala. Díky tomu se velmi brzy dostal na černou listinu odpůrců komunismu, či reálného socialismu. Po podepsání Charty 77 byl uvězněn, samozřejmě byl už v této době zákaz publikace jeho díla a snaha o neustálé zastrašování. I přes neustálý nátlak tehdejších mocipánů se nevzdal a brzy se stal jednou z výrazných tváří československého disentu. V revolučním roce 1989 se postavil do čela protestujících. Věděl, že když by to nevyšlo, tak by ztratil i to málo, co mu zůstalo. Neustoupil. Bojoval s režimem, až boj vyhrál. Stal se prvním prezidentem demokratického Československa po čtyřiceti letech nsvobody. Začal přetvářet nsvobodnou zemi na zemi, v níž by fungovala demokracie, spravedlnost a svoboda slova. Za jeho vedení se ČR dostala do NATO a přispěl k přijetí země do EU. Po jeho odchodu ze scény politické se nadále angažoval na poli boje za lidská práva a svobodu, protože chtěl, abychom nežili pouze ve svobodné zemi, ale na svobodné planetě. Dále také psal divadelní hry. Poslední hru – Odcházení napsal v roce 2007 a někteří kritici spekulovali o tom, že se tímto vyrovnává se svým odchodem z politiky. Odcházení také zamířilo na plátna kin pod režii samotného prezidenta. V posledním roce Václava Havla zasáhla těžká nemoc, kvůli které bohužel v poslední adventní neděli 18. prosince 2011 ve spánku zemřel.

Odešel někdo, kdo se nikdy nebál a dokázal něco změnit. Díky němu můžete jezdit na dovolenou, kam se Vám zlíbí a říkat si, co chceme. I my, redaktoři časopisu jsme mu vděční za zrušení cenzury, která by bránila ve svobodném projevu. Vděční mu můžeme a musíme být všichni, protože zajistil naší i příštím generacím něco, co je cennější, než cokoliv jiného - svobodu.

Za redakci časopisu M11
Matěj Kos

Václav Havel **(5. 10. 1936 – 18. 12. 2011)**

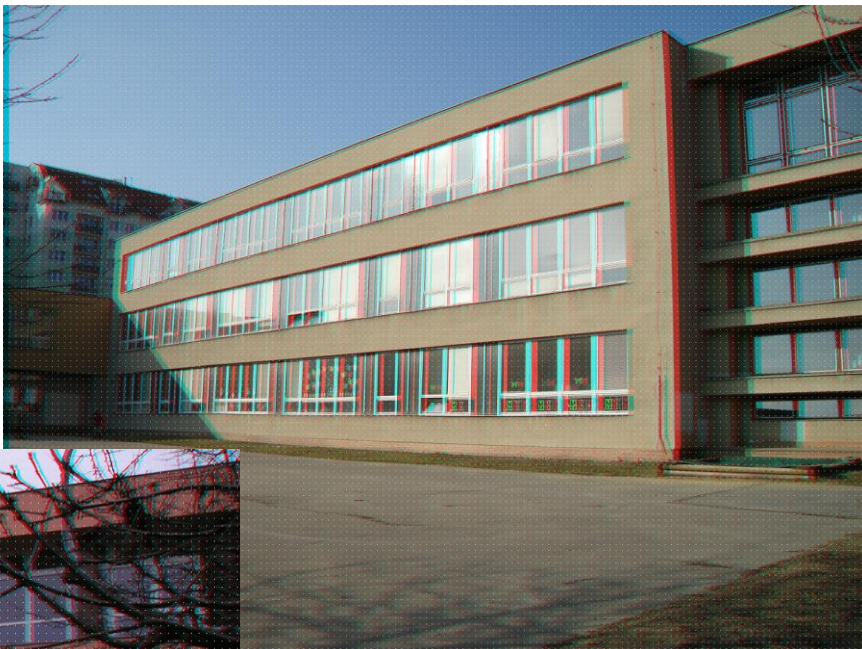

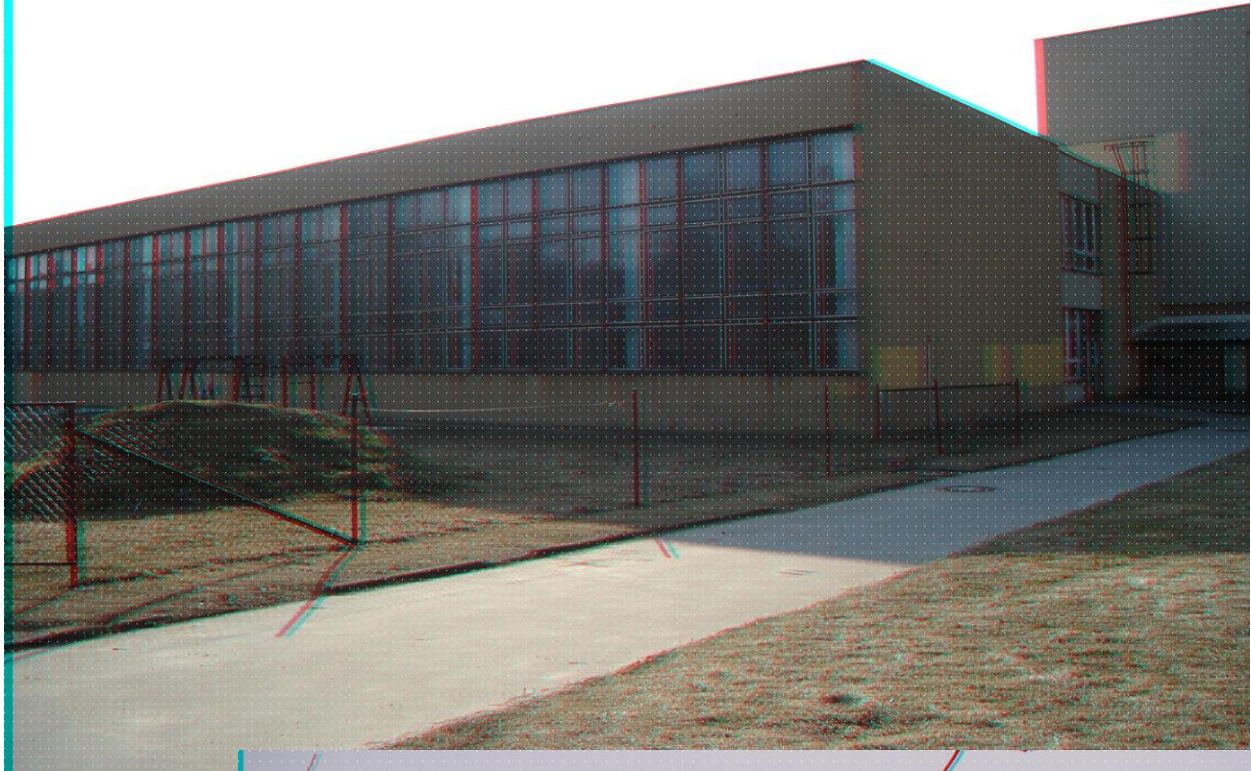
„Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí!“

Václav Havel

Zrekonstruovaná škola ve 3D

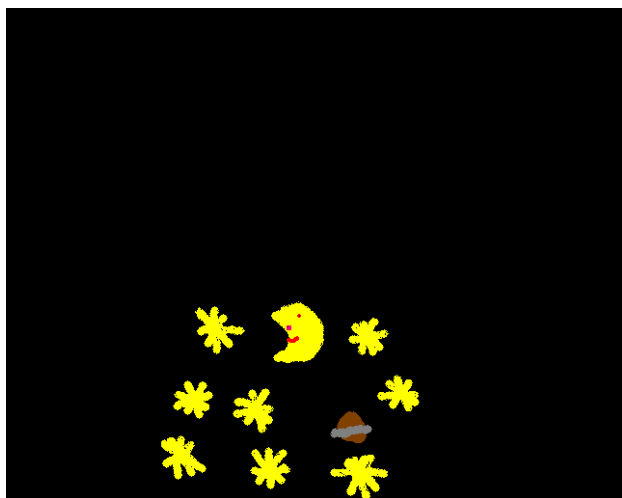

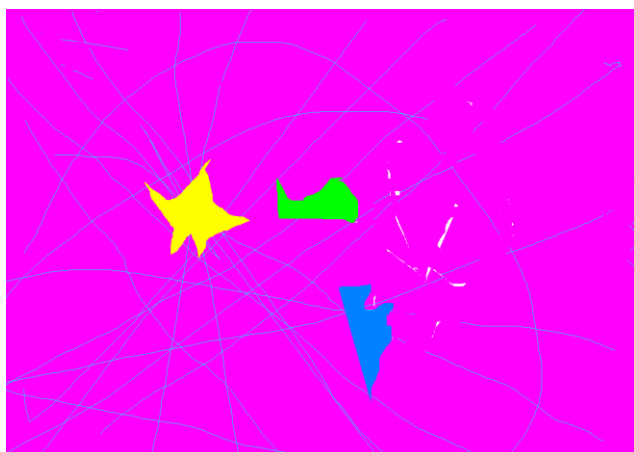
Jak se rekonstruovalo

Obrázky od našich nejmladších redaktorů

3x Lukáš Kapinus

Cinká zvoneček,

kapr se rozkrojí.

Maminka a tatínek se radují.

Padá vločka po vločce,

zvířátka tu není .

Dvanáct vloček na střeše se honí .

Eliška Nováková

Najdi rozdíly (nakreslily Elda a Renča)

INZERCE M11:

Filmové studio Bratři v tričku uvádí:

Tenkrát na záchodě

Chce to mít pořádnou sílu.

V dnešní době je těžké udržet si štíhlou linii. Všichni se s tím snaží vypořádat po svém, ale většinou to nezabírá. Náš časopis našťestí zná odpověď. Takže, pokud chcete zhubnout:

NEŽERTE!

Koupím ledvinu, krevní sk. AB.

ZN. SPĚCHÁ

Automobilka Schaschkenring se vrací s novým modelem:

Žabant 610

Schnell Auto für dich!